

Sygn. akt VII K 702/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: sekr.sądowy Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniach 4 maja 2017 roku, 9 czerwca 2017 roku

sprawy **R. M.** s. I. i W. z domu W., ur. (...) w Ł.

oskarżonego o to, że:

W dniu 25 lipca 2004r w B. nad zalewem S., powiatu (...), dokonał kradzieży z włamaniem do samochodu osobowego m-ki V. (...) o nr rej. (...), z którego po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach pojazdu dostał się do środka i dokonał kradzieży w celu przywłaszczeniu radioodtwarzacz m-ki S. model (...) wraz z pilotem o łącznej wartości 600 zł, czym działał na szkodę P. T.

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

1. oskarżonego **R. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tą zmianą, iż poprzyjmuje, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi i wyczerpuje dyspozycję art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk i za to na podstawie art. 283 kk w zw. z art. 37a kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w liczbie 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 547,17 zł (pięset czterdzieści siedem złotych siedemnaście groszy) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VII K 702/16

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 lipca 2004r., około godz. 14.00 P. T., w towarzystwie siostry i dziewczyny, udał się nad zalew w miejscowości B., samochodem marki V. (...) o nr rej. (...). Po zaparkowaniu pojazdu, który użytkował już od około 4 lat, na parkingu przy barze, P. T. pozostawił samochód zamknięty na zamki fabryczne. Wraz z towarzyszkami udał się nad zalew.

/dowód: zeznania świadka P. T. – k. 3, 24v, 80v/

R. M. dostał się do wnętrza tak pozostawionego pojazdu, uszkadzając wkładkę zamka lewych przednich drzwi oraz centralny zamek i zabrał radioodtwarzacz marki S. model (...) o wartości około 600 złotych.

R. T. powrócił około godz. 18.30 i stwierdził, że wszystkie zapadki zamków są w pozycji „otwarte”. Stwierdził ponadto brak opisanego wyżej radioodtwarzacza.

/dowód: protokół oględzin rzeczy – k. 4

zeznania świadka P. T. – k. 3, 80v/

R. M. ma 31 lat, posiada podstawowe wykształcenie, z zawodu ślusarz. Posiada stałe wpływy z tytułu wynagrodzenia za pracę. Jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu.

/dane wskazane przez oskarżonego– k. 76-76v

karta karna – k. 34-36/

R. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił, nie wie skąd wziął się ślad na tym aucie. Nie dokonał tego włamania. Gdyby włamał się do tego auta, ślady byłyby ujawnione w środku pojazdu. Jeżeli ktoś był w tym aucie i ukradł powinien w tym aucie pozostać ślady. Śladów oskarżonego nie ujawniono w aucie, jest tylko ślad, palce na aucie. Mógł przechodzić obok tego auta, mógł go dotknąć na parkingu, jest mu trudno określić, minęło 13 lat. To mogło być oczywiście przypadkowo. Jak dalej wyjaśnił, marka samochodu i jego dowód rejestracyjny nic mu nie mówią. Nie potrafił powiedzieć co rozbił w dniu zarzutu. Dodał, że w czerwcu 2004 roku opuścił areszt śledczy, a we wrześniu albo w sierpniu trafił tam z powrotem. Przebywał w areszcie śledczym na ul. (...). Nie przyszłoby mu do głowy włamać się do auta. Zmienił się, jest innym człowiekiem. Do aresztu śledczego trafił jako nieletni. Z aresztu śledczego wrócił na L. (...) pod adres pod którym aktualnie przebywa. Nazwisko pokrzywdzonego nic mu nie mówi.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 76v-77/

Sąd dokonał następującej oceny zgromadzonych dowodów i zważył, co następuje:

Na wstępie należy zauważyć, że zdarzenie objęte przedmiotowym postępowaniem nie zostało zarejestrowane czy to przez bezpośredniego świadka, czy też monitoring, lub inny sposób. Pokrzywdzony nie był świadkiem pokonania zabezpieczeń do jego pojazdu i zaboru rzeczy. Zeznania pokrzywdzonego mają jednak w sprawie istotne znaczenie, na ich podstawie poczyniono bowiem ustalenia faktyczne co do okoliczności poprzedzających zdarzenie oraz następujących po zdarzeniu, a istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd przyznał walor wiarygodnych relacjom pokrzywdzonego, który wskazał jednoznacznie i stanowczo, że pozostawił pojazd zabezpieczony – zamknięty na zamki fabryczne, po pojeździe znajdował się radioodtwarzacz, pokrzywdzony wskazał już w pierwszej relacji jego model oraz wartość. To wreszcie pokrzywdzony ujawnił fakt włamania do jego pojazdu, albowiem – jak podał – zamek centralny został uszkodzony, zamek w drzwiach zastał w pozycji otwartej, pokrzywdzony ujawnił nadto brak radioodtwarzacza. Nie ma podstaw do kwestionowania tych relacji spójnych, konsekwentnych, stanowczych. Nie można wskazać racjonalnego powodu, dla którego świadek miałby zeznawać w sposób odbiegający od rzeczywistości. Co więcej protokół oględzin rzeczy (pojazdu) – dokumentujący czynność procesową dowodzi rzetelności przekazu pokrzywdzonego. W toku tej czynności potwierdzono uszkodzenie zamka drzwi lewych przednich, brak radia. W wyniku czynności ujawniono nadto ślady linii papilarnych w lewym górnym rogu prawych przednich drzwi (k. 4). Wyeliminowano pochodzenie śladu od pokrzywdzonego, po przeprowadzeniu badań kryminalistycznych z zakresu daktyloskopii. Kluczowy w sprawie dowód, to kolejna opinia biegłego z zakresu daktyloskopii (k. 27-29). Wnioski opinii biegłego są jednoznaczne, jak zaopiniował biegły, odwzorowanie linii papierowych odwzorowanych na folii daktyloskopijnej jako ślad nr 4 (zabezpieczony na miejscu zdarzenia) oznaczone litera „a” jest zgodne z odciskiem wielkiego palca lewej ręki z karty daktyloskopijnej wypełnionej na personalia – R. M. ur. (...).

Należy podzielić wnioski opinii biegłych. Opinie kryminalistyczne są jasne, pełne, wewnętrznie, ani wzajemnie nie sprzeczne. Pochodzą od osób fachowych i bezstronnych. Opinie te nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

W kontekście dowodu z opinii daktyloskopijnej, identyfikującej ślad zabezpieczony na pojeździe jako pochodzący od oskarżonego (dużego palca lewej ręki), jego oświadczenie iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przeczy aby dokonał włamania, należy traktować jako przyjętą linię obrony. Zauważyć należy, że oskarżonym,

iż wewnątrz pojazdu nie zabezpieczono śladów linii papilarnych czy innych ułatwiających ujawnienie sprawy. Temu wywodowi nie można odmówić racji. Niemniej ślad ujawniony na zewnątrz pojazdu pochodzi od dużego palca lewej ręki, a zatem kciuka – palca chwytanego, co przeczy jego przypadkowemu pozostawieniu, jak sugeruje oskarżony. Ślad wskazuje, że w miejscu pozostawienia śladu oskarżony coś chwycił, a nie przypadkowo dotknął pojazdu, na przykład przechodząc obok – jak sugeruje. W kategoriach nieprawdopodobnego zbiegu okoliczności należy traktować przypadkowe pozostawienie śladu przez oskarżonego. Co więcej, tego rodzaju aktywność nie była oskarżonemu obca, o czym świadczy jego karta karna i wyrok z dnia (...) w sprawie (...) Sądu (...) w Ł. i przypisanie m.in. czynu z art. 279 § 1 kk. Jak wyjaśnił nadto oskarżony, w czerwcu 2004 roku opuścił areszt śledczy, gdzie ponownie trafił w sierpniu/wrześniu 2004 roku. W dacie kradzieży z włamaniem na szkodę P. T. oskarżony przebywał na wolności. W kontekście tych rozważań wnioski o udziale oskarżonego w zdarzeniu jawi się jako oczywisty. Wniosek przeciwny, zgodny z sugestią oskarżonego, jest wprost nielogiczny.

Stąd też opierając się o tak zgromadzony materiał dowodowy Sąd przypisał oskarżonemu czyn wyczerpujący dyspozycję art. 279 § 1 kk.

Co do zasady kradzieży z włamaniem zachodzi wtedy, gdy jej sprawca zabiera mienie w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia, utrudniającym dostęp do jego wnętrza (wyrok SN z dnia 18 grudnia 2002 r., III KKN 423/00, Lex nr 75463). Istota włamania sprowadza się do fizycznego uszkodzenia lub zniszczenia bariery chroniącej dostęp do rzeczy, a jednocześnie polega na zachowaniu, którego podstawową cechą jest nieposzanowanie woli dysponenta rzeczy zabezpieczenia jej przed innymi osobami. Przy czym istotą zabezpieczenia nie jest uczynienie całkowicie niemożliwym dostępu osobom nieuprawnionym do zabezpieczonego przedmiotu w taki sposób, iż dostęp ten jest możliwy jedynie dzięki zastosowaniu siły fizycznej lub specjalnych środków technicznych, lecz stworzenie zewnętrznej bariery jednoznacznie sygnalizującej, że celem jej zainstalowania było wykluczenie dostępu do tych przedmiotów przez osoby nieuprawnione (wyrok SA w Białymstoku z dnia 8 października 2002 r., VIII Aka 505/02, Prok.iPr. 2004/10/21). W sprawie przedmiotowej, jak wynika z zeznań pokrzywdzonego, pojazd pozostawił zamknięty. Trudno o wyraźniejszy sygnał zabezpieczenia dostępu do mienia przed osobami nieuprawnionymi. Oskarżony w sposób nieuprawniony, pokonał zabezpieczenia pojazdu i dostał się do jego wnętrza, skąd zabrał radioodtwarzacz o wartości około 600 zł. Zrealizowane zostały znamiona występkę z art. 279 § 1 kk. Przy czym zważywszy na wartość przedmiotu zaboru oraz upływ znacznego czasu od zdarzenia, zasadne jest przyjęcie w realiach tej sprawy wypadku mniejszej wagi. .

Wina oskarżonego została udowodniona. Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim ukierunkowanym na osiągnięcie korzyści majątkowej.

Stopień społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu należy ocenić jako znaczny - w rozumieniu art. 115 § 2 kk, ale tylko w niewielkim stopniu, pozwalający na przyjęcie wypadku mniejszej wagi.

Oskarżony jest osobą zdatną do zawinienia, ze względu na wiek, jak i pełną poczytalność. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego lub jego winę.

Kara grzywny 100 stawek dziennych jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, a uwzględnia jako okoliczności łagodzące:

- nieznaczna wartość przedmiotu zaboru,
- znaczny upływ czasu od daty zdarzenia do daty wniesienia aktu oskarżenia, a następnie wyrokowania

b/ jako okoliczności obciążające:

- uprzednia karalność oskarżonego.

Przewaga okoliczności łagodzących, a także mając na uwadze podkreślany przez oskarżonego fakt, iż jego kolizje z prawem, to odległa przeszłość, oskarżony zmienił sposób i styl życia, aktualnie nie popełnia przestępstw (czego dowodzi lektura karty karnej) pozwala sięgnąć po karę o charakterze wolnościowym i najłagodniejszą w katalogu kar. Należy zaznaczyć, że zastosowana wobec oskarżonego sankcja, to kara podlegająca efektywnemu wykonaniu, stanowi zatem realną dolegliwość, jaka dotknie sprawcę pozostawiając go w przekonaniu negatywnej oceny czynu, którego się dopuścił. Przy kształtowaniu wysokości grzywny (jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł) Sąd miał na uwadze treść art. 53 § 2 kk i 33 § 3 kk, a w szczególności to, że oskarżony posiada stałe wpływy z tytułu wynagrodzenia za pracę.

Jak już zaznaczono, Sąd sięgnął w realiach tej sprawy po karę grzywny mając nadto na uwadze wyrażony przez ustawodawcę (w ustawie z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw) prymat kar wolnościowych. Ustawodawca daje wszak możliwość (alternatywę) orzeczenia kary grzywny, czy ograniczenia wolności nawet wtedy, gdy możliwości takiej nie daje konkretny przepis prawa materialnego części szczególnej Kodeksu karnego i pozakodeksowych przepisów karnych (tak w uzasadnieniu projektu ustawy z dnia 20.02.2015r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw). Co do powodów, dla których ustawodawca daje prymat kar wolnościowych w tym miejscu wypada się tylko odwołać do obszernego uzasadnienia projektu wspomnianej ustawy nowelizującej.

W oparciu o treść art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 547,17 złotych tytułem zwrotu wydatków obejmujących:

- opłatę przewidzianą za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30 zł,
- ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym 40 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./),
- wynagrodzenie biegłych w łącznej kwocie 477,17 zł.

Opłatę w wysokości 200 złotych wymierzono na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).